

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **I. J. Š.**, bytom v K. č. X., proti odporcom: **1. Obec Krajné**, so sídlom v Krajnom č. 52, **2. Obec Jablonka**, so sídlom v Jablonke č. 51, **3. Krajský stavebný úrad v Trenčíne**, so sídlom v Trenčíne, Hviezdoslavova č. 3, o preskúmanie zákonnosti a postupu správneho orgánu, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/7/2011--20 zo dňa 29. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/7/2011-20 zo dňa 29. marca 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením krajský súd v Trenčíne zastavil v zmysle § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) konanie o preskúmanie zákonnosti a postupu správneho orgánu začaté na návrh navrhovateľa zo dňa 22. januára 2011, doručený Krajskému súdu v Trenčíne dňa 3. februára 2011, ktorým sa domáhal, aby: a/ súd zakázal odporcovi 1. užívať stavbu spôsobom, pri ktorom je predpoklad, že bude vznikať škoda na susedných pozemkoch, b/ uložil odporcovi 2. povinnosť konať alebo predložiť spis odporcovi 3., c/ odporcovi 3. uložil povinnosť konať a rozhodnúť vo veci, d/ potrestať odporcov 1. až 3.

Uznesenie odôvodnil tým, že predmetom konania je preskúmanie postupu a rozhodnutia odporcov vo veci riešenia sťažností, týkajúcich sa užívania ihriska v obci Krajné, pričom vychádzajúc z ustanovení § 1, § 3 ods. 1, § 20 ods. 1 veta prvá, § 23 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach dospel k záveru, že vybavenie sťažností sa neriadi správnym poriadkom, nekončí vydaním správneho rozhodnutia, ktoré by zakladalo, menilo alebo

zrušovalo oprávnenia a povinnosti fyzických a právnických osôb, alebo ktorým môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 OSP), a teda oznámenie o vybavení sťažnosti nie je rozhodnutím, ktoré možno preskúmať v správnom súdnictve. Za dôvodné nepovažoval ani podanie navrhovateľa v časti domáhajúcej sa vydania predbežného opatrenia, keďže v správnom súdnictve druhú hlavu druhej časti OSP o predbežnom opatrení a zabezpečení dôkazu v správnom súdnictve primerane použiť nemožno (§ 246 ods. 1 veta prvá OSP).

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu, s poukazom na § 146 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP, keďže konanie bolo zastavené.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote navrhovateľ odvolanie domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci na nové konanie a rozhodnutie. Namietal, že: a/ súd svoje rozhodnutie neodôvodnil, b/ vytknuté nedostatky odporcov 1. až 3. nerešpektujú stavebný zákon (nejedná sa o drobnú stavbu podľa § 139b ods. 6 stavebného zákona, nie je uvedená kvalifikovaná osoba, búracie povolenie nebolo vydané, nezákonný výrok), c/ konanie odporcu 3. pri riešení sťažností, pričom za podstatné pochybenie odporcov považoval, že navrhovateľa ako vlastníka susednej nehnuteľnosti neprizvali do konania, čím porušili § 59 stavebného zákona, na základe čoho mu bola odňatá možnosť podať námietky.

Odporkyňa 1. v písomnom vyjadrení k odvolaniu poukázala na to, že podala „Ohlásenie drobnej stavby“ na rekonštrukciu ihriska z dôvodu, že uvedené ihrisko v areáli Základnej školy s Materskou školou v Krajnom je na tomto mieste už od výstavby školy v 40-tych rokoch 20. storočia a v súčasnosti už nevyhovovalo potrebám základnej a materskej školy.

Odporkyňa 2. v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že si nie je vedomá porušenia predpisov ani nečinnosti, ako to uvádza navrhovateľ. Rekonštrukciou ihriska došlo k skvalitneniu jeho plochy v prospech detí, navštevujúcich Základnú a materskú školu v Krajnom. Konštatovala, že navrhovateľ je chronický sťažovateľ a nie je zrejmé, čo mieni týmto súdnym sporom docieľiť.

Odporca 3. v písomnom vyjadrení k odvolaniu napriek jeho nezrozumiteľnosti a nezrozumiteľnosti dôvodov v ňom uvedených sa stotožnil s právnym názorom krajského

súdu v napadnutom uznesení, ktoré navrhol potvrdiť a rozhodnúť o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 10 ods. 2 OSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa 250ja ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa je potrebné priznať úspech.

Z obsahu predloženého spisu odvolací súd zistil, že podaním z 22. januára 2011 sa navrhovateľ domáhal, aby: a/ súd zakázal odporcovi 1. užívať stavbu spôsobom, pri ktorom je predpoklad, že bude vznikať škoda na susedných pozemkoch, b/ uložil odporcovi 2. povinnosť konať alebo predložiť spis odporcovi 3., c/ odporcovi 3. uložil povinnosť konať a rozhodnúť vo veci, d/ potrestať odporcov 1. až 3. V návrhu uviedol, že požiadal odporkyňu 1. o zverejnenie informácie týkajúcej sa ihriska, ktorá na žiadosť reagovala listom zo dňa 10. augusta 2010, na čo listom zo dňa 13. augusta 2010 odporkyňa 2. navrhol obnovu konania, na ktorý dňa 18. augusta 2010 oznámila navrhovateľovi, že obnova konania môže byť len vo veci rozhodnutia. Poukázal na odvolanie z 23. augusta 2010, na ktoré odporkyňa 2. nereagovala, preto podal sťažnosť odporcovi 3., ktorý túto vyhodnotil tak, že sa nejedná o sťažnosť, keďže smeruje proti rozhodnutiu správneho orgánu. Navrhovateľ ďalej uviedol, že nespokojnosť s vybavením namietal listom z 25. októbra 2010 a nečinnosť urgenciou z 29. novembra 2010, na ktoré odporca 3. odpovedal 15. novembra 2010 poukazujúc na nejasnosti podania navrhovateľa a nepredloženie dôkazov. Konštatoval, že svoj návrh viaže na ustanovenia o lehotách na rozhodnutie, odvolanie správneho poriadku a zákona o sťažnostiach, keď aj nečinnosť orgánu je dôvod na sťažnosť.

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

Podľa § 244 ods. 4 OSP sudy v správnom súdnictve rozhodujú o návrhoch na uloženie povinnosti orgánom verejnej správy konať o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy a o opatreniach na vynútenie plnenia svojich rozhodnutí postupom uvedeným v § 250b a 250u.

Podľa prvej vety ustanovenia § 246c OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, použijú sa primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 41 ods. 2 OSP každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený.

Podľa ustanovenia § 43 ods. 1 OSP sudca alebo poverený zamestnanec súdu uznesením vyzve účastníka, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú mu určí, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení uvedenie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať.

Podľa § 250d ods. 3 OSP súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak **smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom**, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Výklad a používanie ustanovenia § 250d ods. 3 OSP musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Všeobecný súd musí vykladať a používať citované ustanovenia OSP v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Interpretáciou a používaním tohto ustanovenia nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP).

Občiansky súdny poriadok umožňuje zastaviť konanie podľa § 250d ods. 3 OSP v prípade, ak žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, pričom však podľa názoru odvolacieho súdu musí ísť o rozhodnutie, ktoré je z prieskumu vylúčené podľa § 248 OSP alebo vtedy, keď nie sú splnené predpoklady konania podľa piatej časti OSP. O takýto prípad rozhodnutia správneho orgánu však v prejednávacom prípade nešlo.

V prejednávanej veci z petitu návrhu vyplynulo, že navrhovateľ žiadal zakázať odporcyni 1. užívať stavbu, a voči odporcom 2. a 3. sa domáhal, aby konali a rozhodli a zároveň žiadal potrestať všetkých odporcov. Už na prvý pohľad je zrejmé, že takto formulovaný petit návrhu je neúplný, nezrozumiteľný, teda aj nevykonateľný. Rovnakými vadami trpí celý návrh na začatie konania.

Vady spôsobujúce nezrozumiteľnosť návrhu mal krajský súd najskôr odstrániť postupom podľa § 43 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP.

V naznačenom smere bolo preto napadnuté uznesenie krajského súdu vydané predčasne. Navyše toto uznesenie trpí nepreskúmateľnosťou pre nedostatok dôvodov, pretože krajský súd sa nezaoberal návrhom na vyslovenie povinnosti odporcov 2. a 3. konať (§ 250t a nasl. OSP).

Nakoľko zastavením konania sa navrhovateľovi odňala možnosť konať pred súdom, odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. januára 2012

JUDr. Jaroslava Fúrová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská